

Poština plačana v gotovini.

ANGELEČEK

1925/26

ŠTEV. 6

Vsebina.

Drobtinice.	85
Anton Žužek: Tolažba. (Pesem.)	86
Iv. Langerholz: Skrbimo za svoje zdravje!	87
Leop. Turšič: Pust. (Pesem.)	90
P. Krizostom Sekovanič: Zgodba o dragoceni japonski vazi.	91
Gustav Strniša: Zimska. (Pesem.)	95
Črniški: Dragi Marijini otroci!	96
Uganke.	98
Zagonetke števil. 1—4.	99
Rešitve zagonetk v 5. števil. od 1—4 . . .	100

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za l. 1925/26
22 Din, Angelček sam 8 Din.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema dr. Jožef Demšar, profesor
v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80.

Rokopisi in rešitve naj se odslej pošiljajo na
naslov: Uredništvo »Angelčka« v Ljubljani, Pred
škofijo 8.

Rešilci zagonetk v 5. številki.

Vida Vodopivčeva, Šticher Antonija, Janez Pingarti, Janez Solnce, Slavko Šuštar, Rado Ahčan, Ida Šuligoj, vsi v Zagorju; Wimmer Rafaela in Josip, Borut Preinfalk, Marjan Kremžar v Ljubljani. Anton Orehar v Predosljah, Marjetka Koren pri Vel. Nedelji, Stefan Suhelj v Pečevji-Štore, Sršen Anton, Rozi in Franc, Loke pri Zagorju, Anton Matko, Toplice pri Zag., Ivan Jemc, Franc Novak, Mimica Kovač, Loke pri Zagorju, Barei Karolina in Anica Šmon v Zagorju; Jernej Kladenšek, Zadobrova pri Celju; Franc in Ivan Bernik v Bukovici, Jeraša Anton in Bergant Jožef v št. Lenartu, Marija Lovrač, Selo pri Zagorju, Skornšek Ljudmila, Gaberje; Jožef Remic, Šoštanj; Brigita Demšar v Martinjvrhu; Božena in Milena Knez v Celju; Radomir Radešček v Tomačevem; Milič Josip, Starman Metod in Štrukelj Stanko v št. Vidu nad Ljubljano (zavodi).

Uprava „Vrtca“ (Ljubljana, Sv. Petra cesta 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (7 Din), 1924 (10 Din), 1925 (10 Din), nevezan Angelček 1922 (4 Din), 1924 (5 Din) 1925 (6 Din); vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925. Vezava se računa kar najceneje.

Dobile se bodo vse leto vse številke Vrtca in Angelčka 1925/1926.

Opozorilo.

Naročnicam in naročnikom, ki nam pošiljajo pesmi, povesti i. dr., odgovarjamo v „Vrtčevi“ Listnici uredništva, ako jim ne odgovorimo pismeno. Mnogo dobrega blaga še čaka prostora. Prosimo potrpljenja.

Žreb je določil nagrado: Brigiti Demšar, Martinjvrh.

Raspis nagrade.

Kot nagrado za rešitev vseh zagonetk v Angelčku št. 6 razpisujemo: škatlico za peresnike in svinčnike ali zbirko raznobarnih svinčnikov ali 2 žepni rutici ali „Šolski molitvenik“ ali molitvenik „Pri Jezusu“ ali vezan Angelček 1921 in 1922 ali kako drugo mladinsko knjigo iste cene, kot je katera izmed naštetih stvari. Nagrado pa more dobiti le en rešilec, katerega bo določil žreb.

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

Štev. 6.

Ljubljana, 1925/26

XXXIV. tečaj

Drobtinice.

Dobro vzgojeni otroci so kakor zlato, ki se povsod rado sprejme; slabo vzgojeni pa kakor bakren denar, ki ga v tujini ne marajo.

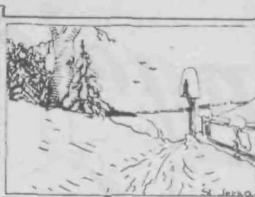
Več se mora premagovati tisti, ki hoče svoje napake skrivati, kakor oni, ki se jih odvaaja.

Nihče ni bolj gluha kakor oni, ki poslušati noče.

Ničesar ne stôri v razburjenosti; noben moder mornar ne odjadra iz pristana, dokler je morje viharno.

Včasih je mrlič še gorak, ko so njegovi že mrzli.

Anton Žužek:

Tolažba.

Ti, Boštjanček, kar z menoj
sem k okrogli, topli peči:
ded prestar je, ti premlad,
da bi mogla v klanec teči!

Kaj na klancu boš počel?
Po zglajeni, strmi drči
včasih gre lepo nizdol —
včasih fant ob fanta trči.

Eh, to ni za naju dva:
dedku, veš, diši bolj vivček,
tebi dedkova povest,
jeli, fantič — nagajivček?

Skrbimo za svoje zdravje!

B. Sovražniki zdravja.

Ko smo spoznali vsaj največje prijatelje našega zdravja, pogledjmo zdaj še sovražnikom v oči. Moramo jim pogledati. Nikar ne modrujmo, kakor ljudje mnogokrat govore: »O svojem sovražniku nočem nič slišati.«

Tudi sovražnike zdravja moramo spoznati. Kako bomo pa drugače pred njimi varovali svoje življenje? Svoje zdravje in življenje si pa moramo varovati, zakaj Bog sam je na Sinaju govoril: »Ne ubijaj!« Vsak pa, kdor ne čuva zadostno svojega zdravja, ubija samega sebe. Pomnite torej: ubija, končava — počasi; ne pravimo pa: ubije. Pa tudi to bi se nazadnje zgodilo. Kdor premalo pazi na svoje zdravje, koplje samemu sebi prezgodnji grob.

Torej kar pogumno nad sovražnike!

1. Strasti.

Gotovo poznate tisti ljudski pregovor, ki pravi: Jeza je zdravju škodljiva. Glejte: jeza je strast. Pa ko bi bila samo ta strast! Ima še celo velikansko družčino teh nebodijih treba. Imenujem vam nekatere: nečistovanje, nezmernost, lenoba, nevoščljivost, čezmerna žalost, razposajenost, sovraštvo, bojaželjnost...

To jih je nekaj, a še niso vse.

Videli ste že jeznega človeka. Precej prva jeza še nikogar ni spravila v grob. A čimvečkrat je človek jezen, tem slabše je zanj. Prehuda jeza slabi človeku živce, v prehudi jezi se marsikdo čez mero napije, v prehudi jezi postane ta in oni nevaren celó življenju svojega bližnjega.

Poglejte, kaj dela ena sama strast!

Premnoge ljudi spravi v bolnišnice in tudi v pre-zgodnji grob druga grda strast: nečistovanje. Ne trdi zastonj katekizem, da ima ta greh silno strašne na-sledke. In eden izmed teh strašnih nasledkov so tudi premnoge, naravnost gnusne bolezni. Te vam tu samo mimogrede omenimo.

Poglejte tudi na čimdalje večje število tistih, ki si v današnjih dnevih sami končajo življenje. Kje bo vzrok teh nesrečnih smrti? Največkrat strasti: obup, čezmerna žalost. Vi komaj razumete, kako globoko pomenljive so besede pesnika Medveda, ki vam na pot v življenje podaja tole voščilo:

Veselo naravo in trezen razum,
značaj neomajen, a rahlo srce,
ob radosti zmernost, ob stiski pogum
in strah le za svoje pošteno ime.

Težko je zlasti vam otrokom živeti brez družine. Blagor mu — pravi celó sveto pismo — kdor je našel zvestega prijatelja, ker on je našel zaklad. A prav mnoge zvodi ravno družina na slaba pota, na pota strasti, koder pride v nevarnost ne samo večno, am-pak tudi časno življenje in zdravje mladega človeka. V knjigi, ki je bržčas marsikomu izmed vas znana in ima naslov »Vzori in boji«, toži neki nesrečen bolan mladenič svojemu prijatelju: »Ivan, mene je speljala le družina.«

Dà, celó lepe, hvalevredne lastnosti lahko spe-ljejo človeka v strast, v nesrečo in bolezen. Marsikdo si vsled prevelike pridnosti, vedoželjnosti nakoplje bolezen, si oslabi oči in si pokvari zdravje. V pomir-jenje in v tolažbo vam pa moramo povedati, da se

le malo bojimo, da bi bilo med vami število takih nesrečnikov preveliko.

Sklenimo pa eno: Boj strastem! Vadimo se krepko v zatajevanju samega sebe. Odreči si vsak dan kaj! To je najboljše zdravilo in najkrepkejše orožje v boju zoper strasti.

Nikar ne recite: »Ne morem se odvaditi pre-hude jeze, ne morem popustiti družčine, čeprav je slaba, ne morem zatreti čezmerne tuge in žalosti, ter nevoščljivosti ne morem ugonobiti.« V pravilni slo-venščini odkrito povedano se to vedno pravi: »No-čem!«

Tako govoriti pa dober otrok ne sme.

Le zgodaj se začnite vaditi v premagovanju in v zatajevanju samega sebe zoper vse strasti, do ka-terih čutite hudo nagnjenje, in čudili se boste sami-sebi, in čudil se bo vam svet, ko bo vedel in spo-znaval, kaki junaki ste. Junaki po duši, junaki po telesu! Bog daj srečo!

Leop. Turšič:

Pust.

Mamica na sejmu mi
pusta je kupila:
„Glej, da boš olike ga,
reda naučila!“

Toda pust ostane pust,
on živi po svoje,
kaj mu mar olika, red
in besede moje?

Danes spet po vasi je
ves dan kolovratil,
norček do podpazuhe
se mi je oblatil.

O, zato nekoliko
naj bo zdaj pokore! —
„Norček, tu za kazen stoj!“ —
Norček več ne more.

A tako? Po glavi ti
vinski duh roji še? —
Nak! Pijanec naj takoj
gre od naše hiše!...

Zgodba o dragoceni japonski vazi.

Prijetno so se poigrali pomladni solnčni žarki po belem pesku na igrišču velikega zavoda sredi Rima. Hrepeneče so božali okna in vrata ponosnega poslopja in se vžigali v šipah, da je človeku jemalo vid. Gojencem, ki so sedeli v učilnicah ter gledali v odprte knjige, se je zdelo, da jih žarki vabijo in kličejo, naj popuste dolgočasne sobe in stečejo na dvorišče, da zaplešejo po belem pesku radosten pomladni ples.

Tedaj se oglasi veliki zvonec. V hipu je prevzel ves zavod vesel ropot. Glavna vrata se odpro na stežaj, in iz zavoda se vsujejo gojenci z velikim vriščem in neugnanim čebljanjem. Bili so to gimnazijci prvega in drugega razreda. Njih igrišče je ločeno od igrišča starejših gojencev z visokim lesenim plotom.

Zazdelo se je tedaj, da so zažareli solnčni žarki v novem plamenu in poljubili te sveže obraze, ki jih je bil sam smeh in samo veselje.

Dečki so se razdelili v več skupin in se pričeli igrati z žogo, s krogljami, z raznobarvnimi lesenimi obroči, ki so jih metali visoko proti solncu in jih spretno lovili z nalašč zato prikrojenimi palicami; nekateri so se lovili, drugi pa telovadili na drogu in bradlji.

Z rahlim smehljajem na ustih se je sprehajal pater Roberto, ki je bil nad vse skrben oče in varuh tem mladim študentom. Zdaj je stopil k tej, zdaj k oni gruči; povsod se je malo poigral in

dal navodila temu in onemu, kako naj se spretneje okrene, da bo imel več sreče pri igri. Čim bolj je bil vesel pater Roberto, tem živahnejši so bili dečki — če se je pater samo nasmehnil, so dečki že zavriskali — tako so ljubili v svojih nedolžnih sreih tega dobrega očeta.

Pater Roberto je ravno poučeval majhnega nerodnega fantička, kako naj nameri kroglo, da bo podrl več kegljev, ko stopi k njemu služabnik in mu izroči črno obrobljeno pismo. Pater prereže z nožem ovojnico in razgrne list. — Dolgo je strmel vanj . . .

Prej tako veselo zaokrožene poteze na njegovem obrazu se mu počasi zdolžijo, in globoko v očeh mu zatrepeče bolesten svit — grenka solza.

Kakor bi se gojencev doteknila nevidna zlobna roka — so utihnili, oddelek za oddeikom. »Pater Roberto je žalosten! — Ne smemo mu množiti njegove bolečine še mi s svojim kričanjem.« In pospravili so igrače.

Spet se je oglasil véliki zvon v znamenju, da je razvedrilo končano.

Kakor so priskakljali gojenci prej na dvorišče z velikim krikom in vikom — tako so zdaj odšli mirni in resni — in pogledovali od strani patra Roberta, ki je bil ves temen in žalosten.

Drugošolec Kandido — najbolj živahen izmed vseh, večkrat tudi precej poreden, a nikoli hudoben — Kandido, ki je bil povsod prvi, je danes zaostal in šel zadnji. Ni mogel več premagovati svoje radovednosti. Kaj je vendar užalostilo vedno tako veselega in smehljajočega se patra? Okrenil se je, boječe se približal patru in ga rahlo potegnil za njegov široki rokav. Proseč ga je pogledal s svojimi

črnimi ognjenimi očmi in, vzpet na prste, ga je tiho vprašal: „Oče, kaj se je zgodilo? Kaj je napisano v tistem črnem pismu?“

Nobene kretnje ni napravil pater s svojimi rokami, in nobena poteza na njegovem obrazu se ni spremenila. Žalostno je odgovoril: „Prejel sem pismo, v katerem je potrjeno, da je starodavna povest o dragoceni japonski vazi resnična.“

„In kakšna je ta povest?“ je vprašal deček še bolj boječe.

„Povem vam jo zvečer“, je odgovoril redovnik.

Kandido je zbežal od njega in bil je prvi v učilnici. Še preden je vstopil vanjo pater Roberto, so že vsi dečki vedeli, da bodo slišali zvečer zgodbo o dragoceni japonski vazi.

Med učenjem so jim zato ves čas uhajale misli k tisti čudoviti vazi. Kakšna lepa povest mora biti to? Ah, pater Roberto zna tako lepo pripovedovati, tako radi ga gojenci vedno poslušajo in marsikateri večer ležejo v posteljo s solznimi očmi ob spominu na prekrasne zapletljave njegovih pravljic! Kako ob takih prilikah nestrpno pričakujejo konca večerje! Toda tako neučakani še niso bili nikoli kot ta večer.

*

Tišina je vladala v dvorani. Pater Roberto je sedel za katedrom, dečki pa v klopih — vsak na svojem mestu. Pričakovali so nekaj velikega. Zadrževali so sapo in nehote stegovali vratove; marsikateremu so se odprla usta sama ob sebi.

Pater je začel počasi in s poudarkom:

„Pismo, ki sem ga prejel danes popoldne, mi je poslala plemenita rimska gospa. Naznanja mi, da je umrl njen edini sin Lorenzo.“

Za trenotek je postal. Grlo mu je nekaj stisnilo. Oči so se mu zasolzile tako močno, da ni več razločil svojih ljubljencev pred seboj. Toda vse to je trajalo le par hipov. Odločno se je okrenil kakor človek, ki se hoče za vsako ceno premagati — in je nadaljeval:

„Lorenzo je bil štiri leta in pol gojenec našega zavoda. Silno nadarjen deček je bil, živahen in vedno vesel. Profesorji in vzgojitelji v zavodu so ga imeli vsi srčno radi, a rajši od mene ga gotovo ni imel nihče. Pazil sem nanj kot zdaj na vas — pazil sem nanj, da bi ostal vse življenje dober, nedolžen in veren. Pa prišla je nadenj velika nesreča. V počitnicah po izvršenem četrtem gimnazijskem razredu je prišel v roke razuzdanemu človeku in vrnil se je v zavod pokvarjen. Kmalu sem opazil velike spremembe na njem. Nič več ni bil tako živahen; niti do knjig, niti do iger ni imel več pravega veselja. Bil je vedno razmišljen in le prerad je hodil sam. Lica so mu pobledela, in oči mu je okrožal modrikast kolobar. Profesorji so se začeli pritoževati o njem. Nobena kazen ni izdala nič — ostal je trmast in zakrknjen. Tudi materine prošnje in solze ga niso genile. — Prišlo je tako daleč, da je bil odpuščen iz zavoda. — Preden ga je odpeljala njegova do smrti žalostna mati domov, sem ga poklical v svojo sobo in mu povedal povest o dragoceni japonski vazi, ki jo vam danes ponovim.

(Nadaljevanje.)

Zimska.

Nizki grmički,
beli možički,
ob cesti široki stoje;
sever jih zbada,
sneg jih napada,
skoraj v njem tonejo že.

Kočice črne
vse so srebrne,
iz dimnikov dim se vali:
tetke bi vstale,
pa so zaspale,
sneg je zametel potí.

Cerkvica bela
je zadrhtela,
zvonček pobožno zvoni;
kliče kmetiče,
fante, dekliče
k mašni daritvi budi.

Jablana kriva,
starica siva,
v cerkvico prva hiti;
trudi se, steza,
pa se pogreza,
sneg je naprej ne pusti.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Lani sem dobil v dar življenjepis svetega Alfonza. Zelo lepa knjiga je to. Popisuje, kako je ustanovil ta svetnik nov red z namenom, da bi prirejal svete misije med ubogimi in v verskih rečeh nevednimi ljudmi. Zbral je po velikih težavah lepo število sotrudnikov. Med temi je bilo mnogo prav svetih mož, posebno takih, ki so umrli še mladi. Enega naj vam omenim.

Dominik Blažuč (Blasucci) je bil eden izmed teh. Prava podoba svetega Alojzija je bil. Leta 1750. je vstopil kot osemnajstleten mladenič v novicijat. Kmalu je prekosil vse svoje sovrstnike v svetosti. Vsi so občudovali njegovo veliko zbranost, ponižnost, pokorščino in samozatajevanje. Bil je skoro vedno zatopljen v molitev. Jedel je prav malo in še to si je zagrenil z grenkimi zelišči. Bičal se je tudi in nosil spokoren pas. Ko je nekoč čital pri obedu v jedilnici, so bili gostje, ki so tam delali duhovne vaje, tako prevzeti od njegovega čitanja, da so nekateri pokleknili predenj, da bi mu poljubili noge.

Dne 2. februarja leta 1751, je napravil Dominik redovne obljube. Bil je že zrel za sveta nebesa. Huda pljučna bolezen je začela razjedati njegovo telo. Veliko je trpel, pa ni nikdar nič tožil. Poslali so ga v druge redovne hiše, da izpremeni zrak. Tudi drugod so ga visoko čislali. V Čioranih se je seznanil s svetim mladeničem Gerardom Majela. Ta mladenič je trpel tačas silno notranjo trpkost. Dominik mu je naredil križ čez prsi, in Gerard je zadobil takoj spet notranji mir.

Četudi ni bil Dominik Blažučič še duhovnik, vendar so ga včasih vzeli na povelje svetega Alfonza na svete misijone. Učil je nevedne ljudi molitve svetega rožnega venca. V Lacedoniji ga je hodil poslušati sam škof vsak večer. Bil je ves zavzet nad njegovo angelsko pobožnostjo. Hotel je tudi, da mu vsak dan služi pri sveti maši.

V novembru leta 1751. je začel Dominik spet z učenjem, pa bolezen ga je ovirala. Poslali so ga vnovič na svete misijone. Poučeval je otroke v katekizmu. Ti so ga radi poslušali, hiteli za njim in mu poljubljali roke. Na nekem misijonu so mu predstojniki ukazali, naj moli sredi cerkve za uboge grešnike. Ko so zakrknjeni grešniki zvedeli o tem in videli, kako nedolžni mladenič moli pred Najsvetejšim zanje, jih je to tako presunilo, da so se spravili z Bogom.

Dominik je imel brata, ki se je tudi pripravljaj, da vstopi v red, toda družina ga je zadrževala doma. Pisal mu je in ga vabil, naj vendar pride, da postane svetnik. Ko je brat Peter Pavel res vstopil, se je tega Dominik zelo razveselil. Vzkliknil je: »Zdaj pa lahko umrjem!« Bolezen je postajala potem vedno hujša, z njo je raslo pa tudi Dominikovo hrepenenje po svetih nebesih. Zadnje mesece je že prav težko požiral jedi. Pri vseh bolečinah je bil pa zelo potrpežljiv. Ko so ga vpraševali, kako mu je kaj, je vedno odgovarjal: »Dobro.« Zdravnik ga je radi tega nazival brata »Dobro«. Dne 2. novembra leta 1752. je pa povedal Dominik, da mu je »manj dobro«. Vedeli so, da se mu bliža smrt. Prinesli so mu sveto popotnico in ga deli v sveto olje. Redovna družina je tudi opravila molitve za umirajočega. Ko so jih dokončali, je Dominik umrl. »Svetnik je umrl!« so vzkliknili vsi.

To je tudi Bog potrdil. Še dva dni po smrti je bilo telo Dominikovo gibčno kakor živo. Ko so ga slikali ležečega na mrtvaškem odru, je odprl oči in gledal samostanskega predstojnika. Zdravnik, ki je bil zraven, se je zelo čudil. Predstojnik, svet mož, mu je pa rekel: »Nikar se ne čudite! V duhu sem mu ukazal, naj odpre oči in jih drži odprte, dokler ne bo slika dokončana.«

Dragi Marijini otroci! Ob Dominikovem lepem zgledu, kako je zbrano in pobožno molil, tudi mi obnovimo ta mesec naš prejšnji sklep: Pred vsako (najsibo še tako

kratko) molitvijo se hočemo nekoliko zbrati. Stavili si bomo ta-le vprašanja: Kaj bom delal? — S kom govoril? — Pomislili bomo, da je molitev naše najimennitnejše delo in da je Bog pri nas, ki nas poslušā. — Je to mala vaja, pa zelo koristna. Brez nje bomo skoro gotovo slabo molili.

Pa četudi lepo začnemo moliti, se nam vendar kaj rado primeri, da se raztresemo sredi molitve. To ni nič čudnega pri naši slabosti. Oči, ušesa, domišljija, razne skrbi, posebno pa še hudobni duh nas večkrat zapeljejo, da pozabimo na molitev in se vdamo drugim mislim. Proti tem skušnjavam je dobro sredstvo to-le: Tudi med molitvijo se večkrat ustavimo (posebno, če je molitev daljša) pri primernih odstavkih in obudimo živo vero v pričujočnost božjo in pokličimo si spet v spomin: Molitev je moje najimennitnejše delo!

Kdor hoče v nebesa, mora dobro moliti. Prizadevajmo si torej, da se tega naučimo. Porabimo ta mesec svečan to dvoje sredstev, in prepričan sem, da bo naša molitev veliko boljša.

Molimo drug za drugega!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Ūganke.

Na kaj se voznik najbolj zanaša, če se mu splāšijo konji? (Na «ohat»)

Kaj manjka na njivi, ko je že vse zorano?

(Zemlja, ki jo je plug odnesl.)

Veliko sem ko jabolko, pa me šest volov ne more izvleči iz hiše. Kdo sem? (Klopčič.)

Kaj je sredi Ljubljane?

(Črka l.)

Sto prstov, pet krstov, štiri duše, pet glav. Kaj je to?

(Pogrebci z mrličem.)

Kdo je na svoji materi drva sekal? (Adam.)

Katera voda je najdražja?

(Tista, ki jo krčmar med vino vlije.)

Kateri svetniki stoje pri vas na desni strani?

(Nobeden, ker stoje na pogah.)

Koliko fižolov gre v literski lonec?

(Nobeden, ker jih moraš sam dajati.)

Mrtvi včasih žive lovi. Kdo?

(Glavnik.)

Kako se zapiše število tisoč brez ničel?

(Tako: tisoč.)

1. Demant.

(Nace Cuderman.)

a
a . a Žensko krstno ime,
a . . . a isto; zmanjševalna beseda,
a a žensko krstno ime,
a . . . a žensko krstno ime,
a . a član družine.
a

2. Veriga.

Ča, gar, ja, je, jek, ka, la, la, lo, pa, puh, sli, ša šo, zar.

Iz teh petnajst zlogov popravi štirinajst besedi tako, da bo vedno zadnji zlog prednje besede začetni zlog nove besede.

3. Preštevalnica.

J	E	T	Ž	P	O	O	N
B							J
E							A
E							Š
A	M	T	E	M	L	G	A

Če te črke pravilno prešteješ, boš dobil lep pregovor.

4. Črkovna podobnica.

N "XI n VIII" t + p $\frac{2}{2}$ V 'XI C' a VI 'III

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vs e zagonetke — v prihodnji številki.)

1. Rešitev sestavljalnice v 5. šte v.

Lepenka, **s**topalo **d**onesek, **p**ri**p**rega, **g**olida,
plenice, **k**azalec, **a**jdovica.

Debelo tiskane črke dajo pregovor: **Leto ne pride nazaj.**

2. Rešitev kraljeve poti v 5. šte v.

Koline.

Mi smo davi muho klali
in koline vam poslali,
z mesom tudi klobasie:
nekaj lepih krvavic,
tri mesene,
tri prtene.
Vina v reki si kupite,
z njim koline poplakuite!

Zložil Frančišek Levstik.

3. Rešitev božične noči v 5. šte v.

Jemlješ skupine črk, kot ti kaže število svečic:
Sveta noč božična ti,
prekrasna si nad vse noči.

4. Rešitev črkovne podobnice v 3. šte v.

Na vsem svetu se vse dobi.

(Besede Martina Krpana.)